

Meja Lundin, Södervärnsskolan, Högstadiet

Meja tar redan i den första meningen oss läsare i hand och leder oss rakt ner i ett ångestfyllt svart själsligt mörker. Inte mycket ljus finns i den tunneln. Det kusliga i berättelsen är att det är de där "rösterna" som spelar en avgörande roll i händelseförloppet. Och rösterna leder osökt läsarens tankar till Kanberget i centrala Linköping, eller till ett NK-varuhus för sjutton år sedan.

Men den avslutande informationen från Helagotland ger berättelsen en balans, och förhoppningsvis också en smula hopp.

Lågor som inte brinner

Mörker, en dag kommer mörkret ta över din vardag, när vet du inte. Jag har alltid levt i mörkret, ljus existerar inte i min värld. I tretton år har mörker kvävt min vardag och tagit mig längre bort från det lilla ljus som en gång brunnit inuti mig. Jag är trött, trött på mitt oändliga mörker.

Natten i Visby är oändlig, dagsljus existerar inte. Blodröda stjärnor lyser upp stadens liv men inte mitt. Jag låter mina knotiga fingrar följa ringmurens kalla, hårda stenar. Ringmuren, muren runt Visby, runt mig. En mur omöjlig att bryta sig igenom. Mina blytungna fötter släpar över grändens kullerstenar, jag följer mina ben ovetandes om vart. Vinden griper tag i mitt svarta, korta hår. Kylan tränger sig in genom vinterjackan och väcker gåshud över min bleka rygg. Tystnad tynger mina öron medan jag sakta går igenom den långa gränden. En sak jag har lärt mig efter tretton år i becksvalt mörker är att aldrig underskatta dess makt. Gör endast som mörkret vill, ifrågasätt inte något, gör det bara. Strunta i konsekvenserna, annars blir mörkret bara djupare. Det är därför jag vandrar runt här i innerstan, jag följer mörkrets kraftfulla röst. Mina ben svänger in på nästa gränd, denna ännu smalare, hur lång den är kan mina ögon inte uppfatta. Jag låter fingrarna falla från muren men istället tar de fäste på husväggen.

Jag stannar plötsligt, jag känner på mig att mörkret snart vill något. Jag stirrar ner på mina smutsiga sneakers och känner en bultande smärta sprida sig i huvudet. Smärtan får mina ögonlock att falla medan benen darrar där jag står. Då börjar den mörka rösten göra sig hörd. Orden som studsar och ekar innanför skallbenet får mig att må illa.

"Kyrktornet väntar", den mörka, hesa rösten fortsätter upprepa samma ord om och om igen. Med darrande händer rycker jag tag i mitt hår, bit för bit sliter jag loss stora, svarta hårtussar och låter dem segla med vinden. Knäna viker sig under mig och jag faller ihop i en sorts fosterställning men händerna håller kvar sitt hårda grepp i håret. Blod skymtas på mina händer när jag låter dem falla ner mot mitt ansikte. Jag biter mig hårt i läppen för att tämja de vilda tårarna. Tårarna tränger fram och mina tänder tar ett hårdare grepp om överläppen. Blodsmak bildas i munnen och jag ger tillslut upp, jag låter tårarna rinna ner för likbleka kinder för att sedan falla i blodröda händer.

Här sitter jag ensam och kall omsluten av höstvindens hårda grepp. Det får vara nog nu, som jag sa, lyssna alltid på den mörka rösten inuti dig. Jag stödjer mig mot den knottriga husväggen och ställer mig upp, fortfarande med darrande ben. Min hårbotten svider men huvudvärken har lättat en aning. Jag tar ett stort steg, det känns okej. Jag låter mitt vänstra

ben påbörja nästa steg och det högra hänger på. Nu vet jag, jag vet vart jag är på väg. Mörkrets röst har talat och lovat mig en annan värld utan det oändliga mörkret, det har äntligen valt att lämna mig. Jag behöver bara genomföra en simpel liten handling som inte drabbar någon, inte ens mig själv.

Mina fötter står nu vid grändens slut och Stora torget målas upp framför mig. Tomt, inte en kotte syns till. Det annars så livliga torget är knäpptyst, det är det alltid under en höstnatt som denna. Jag stannar upp och tittar en stund in genom Torgkassens fönster. Ibland när jag är så djupt inne i mörkret brukar en glass dämpa smärtan, konstigt, jag vet. Jag står där och skymtar frysboxen i affären. Men denna natt behövs ingen glass mot smärtan, min smärta kommer snart vara över. Jag tar därför och går vidare, benen svänger ner på vägen mot Domkyrkan. Mina ögon tittar snett uppåt, de skymtar guldtuppen skimra till av stjärnornas blodröda ljus. Det är nära, mörkrets tunnel är snart slut, rösten kommer aldrig störa mig mer. Min hand rycker tag i kyrkportens handtag, dörren glider långsamt upp med ett gnissel. Jag tar ett steg in och stannar en stund. Jag tar tre djupa andetag innan jag fortsätter bort mot altaret längst fram i kyrkan. Där framme stannar jag, ögonen inspekterar de välgjorda figurerna i trä. Min dröm har alltid varit att bli snickare men mörkrets röst har hindrat den från att bli sann. Nu gäller det, jag öppnar dörren och ser en brant stentrappa framför mig. Mina händer sluter sig runt det kalla järnräcket som följer trappstegen hela vägen upp. Jag får ducka för att inte slå huvudet i stentaket och fötterna snubblar nästan över de små trappstegen. Det känns som en oändlighet, trappan tar nästan aldrig slut. Men finns det ett slut på mörkret finns det ett slut på trappan. Jag hade rätt, jag kan skymta en liten trädörr några meter framför mig. De sista stegen mot dörren är ovanligt lätta men även väldigt långsamma. Jag når fram till dörren, lossar de två hasparna och knuffar upp trädörren med min kroppsvikt. Min kropp får huka ihop sig för att ta sig igenom den trånga dörröppningen.

Jag är framme nu, jag är vid slutet av mörkret. Jag står ute på kyrktornet, endast ett räcke framför mig, om du inte räknar med hela Visby såklart. Ett räcke i trä upp till min midja. Utan att låta ögonen kolla ner lägger jag mina kalla händer på räcket och låter det högra benet svänga sig över. Foten hittar fäste på andra sidan räcket och mitt vänstra ben genomför samma procedur. Där står jag, Visby bakom mig, mörkret bakom mig. Mina ögon fäster sig mot stjärnorna uppe i mörkret. Då gör jag det rösten sagt åt mig att göra, jag släpper träräcket. Där faller jag i den kalla höstvinden en oktobernatt, jag följde rösten till slutet. Vad är meningen att leva kvar i min värld. Min värld har inga lågor av ljus som lyser upp min vardag, endast lågor som inte brinner.

Själv mord händer alldeles för ofta och här på Gotland är det ett stort problem. Varje år tar ca 6-15 personer livet av sig på Gotland men det finns mycket vi kan göra åt detta. Denna novell uppmuntrar inte till självmord och känner du igen dig i novellen eller har självmordstankar prata med någon du känner dig trygg med eller ring Stödlinjen på 020-81 91 00.

Källa: <https://helagotland.se/samhalle/gotland-over-snittet-gallandesjalvmord-15408882.asp>